

გაზეთი „სტრიკუნა“ ღირს
თვიურად 7.000.000 მან.
ცალკე ნომერი ყველგან 500,000 მან.
რედაქცია და კანტორა: ტფილისი, სახალხო ქუჩა, № 6
ტელეფონი 10-34.

განცხადების ფასი:
1 გვ. 20 კაპიტული
15
სამსახურისათვის
1 გვ. 1 ზ. 50 კ. ჩეკონტ.
4 „ 1 ზ. —

მთავარ კომისიის ოკანო

№ 610 სთთაბათი, ნომბრის 1, 1923 წ. ურვალდლიური გაზეთი ფასი 500,000

საქ. მემატიონი სოც.-დემ. პარტიის მთავარი კომიტეტი ამით აცხადებს
პატიულ ორგანიზაციების სახურადად, რომ
ნომბრის 7-სათვის ქ. ტფილისში მოწვეულია.

პარტიის მთავარი კომიტეტი

განსახილველი საკითხები:

1. საერთაშორისო მდგომარეობა.
2. დამოკიდებულება კომპარტიასთან.
3. მოხსენება მთავარი კომიტეტის მოქმედების შესახებ.
4. საარევიზიო კომისიის მოხსენება.
5. მოხსენებანი ადგილებიდან.
6. მიმდინარე საკითხები.
7. არჩევნები.

წარმომადგენლობის ნორმა: ყოველ 100 წევრზე იგზავნება ერთი დელეგატი. ორგანიზაცია, რომელშიც ითვლება ას წევრზე ნაკლები, მაინც გზავნის ერთ დელეგატს. არჩევნები ხდება ორგანიზაციის წევრთა საზოგადო კრებაზე.
ყრილობა გაიხსნება ცენტრალურ კლუბში დღის 12 საათზე.

გერმანიის რევოლუციის პრივივი

უკანასკნელმა რადიკალურმა გარკვეული ცნობები ვადავრებდა გერმანიის დღევანდელი მდგომარეობის შესახებ: შტრუემანი და სოციალ-დემოკრატ ებერტის განკარგულებით ცენტრალურ მთავრობის ჯარმა დაიკავა საქსონიის ცენტრალური დაწესებულებანი და ძალიან გადევნა საქსონიის მთავრობა; მორგეს მხრით ბავარიის ფაშისტებმა თავიანთი თავი მთელი გერმანიის მთავრობად გამოაცხადეს; ამგვარად წითელი საქსონია აღარ არსებობს, ხოლო შვეი შავარია მზადდება არის მთელს გერმანიის მთავრობად დაამყაროს ფაშისტური მთავრობა, ეს აუცილებლად გამოხატავს გერმანიის რევოლუციონერ მოძრაობის მეტად კრიტიკულ პერიოდში შესვლას; პირობები მეტად სერიოზული და დამაფიქრებელი არა მარტო მთელი გერმანიის მთავრობის კლასისათვის, არამედ მთელი საერთაშორისო მუშათა მოძრაობისათვის. მაგრამ გერმანიის დღევანდელი კრიზისი ერთგვარი გაცვეთილი და წინასწარი პირობა მუშათა კლასის გამოსავლებლად, საქსონიის მთავრობის დაცემით მუშათა კლასს არ დაუყრია იარაღი და პასუხად არ მოუხრია ქვედა მთავრობის ფაშისტებისა და ებერტ-შტრუემანის მთავრობის წინაშე, როგორც რადიკალური დასუსტების, საქსონიის კომპარტიამ მოწოდებით მიმართა მუშებს შეიარაღებისა და საყოველთაო გაფიცვის გამოცხადებისა.

უძლიერი არის რაიმე ხელმძღვანელობა გაუწიოს რევოლუციის და რადიკალურად დაუპირისპირდეს ბურჟუაზიას. ამგვარად გამოაშკარავა, რომ ერთად ერთი მებრძოლი მუშათა კლასის ინტერესებისა და მისი ავანგარდი არის კომპარტიის, რომელიც არც ერთს პირობებში არ იფიცებს მუშათა კლასს და ენერგიულად იცავს მის ინტერესებს ყოველს შემთხვევაში.

საერთაშორისო და შინაური პირობების გამო გერმანიის მთელი მდგომარეობა არის შექმნილი, რომ მან აუცილებლად უნდა მიანიჭოს გამარჯვება მუშათა კლასს და უნდა განამტკიცოს მისი დიქტატურა. გერმანიის პროლეტარიატის მთელი ტრადიციის არის, რომ მისმა უმეტესობამ დღემდე ვერ გაინთავსებულა თავი მენშევიკების გავლენისაგან და კიდევ სწამდა ამ პარტიის რაღაც მნიშვნელობა მუშათა კლასის განთავსებულს საქსონიაში. მაგრამ შექმნილია პირობებმა და სოციალ-დემოკრატების მოლაპარაკება პოლიტიკამ დღევანდელ ვითარებაში გამოაფხიზლა ეს მასები: იგი ახლად ხედავს, რომ ვერც კალაიციონერი მთავრობა, ვერც ბურჟუაზიის დიქტატურა და ფაშისტური ვერ იხსნის მას გაჭირვებულ ეკონომიურ მდგომარეობიდან და ვერ შექმნის ნორმალურ პირობებს გერმანიის მთელი რევოლუციის ცხოვრებას იმდენად მოშლილია, რომ მისი გამოსწორება შეუძლებელი ხდება კაპიტალისტური ვითარებითა და კაპიტალისტური ძალებით. მუშათა კლასი მწარე და პოლიტიკებით, რევოლუციონერ მოძრაობის პროცესში პრაქტიკულად რწმუნდება, რომ მისი ხსნა პროლეტარიატის დიქტატურის და საბჭოთა სისტემის განმტკიცებაში არის; გერმანიის მთავრობის შექმნის მუშათა და გლეხთა მთავრობის განმტკიცება არის ერთად ერთი საშუალება თანამედროვე პირობებიდან გამოსასვლელად და მთავრობის შესაქმნელად იმდენად მხოლოდ და მხოლოდ კომპარტიამ.

საქსონია, სადაც კომპარტიამ შესძლო მენშევიკებთან საერთო ენის გამოძებნა, „მშვიდობიანის გზით“ დაეცა იმავე მენშევიკების ლაღატის წყალობით. ეს კრიზისი რევოლუციისა, მაგრამ ამით ერთი წუთითაც არ ვსდგავართ გერმანიის რევოლუციის დამარცხების წინაშე, ბრძოლა უკვე ქუჩებზე გადადის და კომპარტია მთელი გერმანიის მუშათა კლასისათვის ემზადება გამაძვირებლად ბრძოლისათვის.

უკანასკნელი რადიკალური ვადმოგვეცხს, რომ საქსონიაში შესდგა სოციალ-დემოკრატული მთავრობა. ლანდტაგში მათ მხარს უჭერს დემოკრატები. ამგვარად ცენტრალურმა მთავრობამ გამოაფხიზლა საქსონიის მთავრობიდან კომუნისტები და მთელი მთავრობა ვადავრდა ვადავრდა მენშევიკებს, თავის მონა-მორჩილებს. სოციალ-დემოკრატები თავისი პოლიტიკით დაარღვია კომუნისტებთან წინასწარი დადებული შეთანხმება, დაშალა მთლიანი ფრონტი და ნაწილი მუშათა კლასისა გადასცა ბურჟუაზიის განკარგულებაში. ასე ემსახურებიან მენშევიკები გერმანიის რევოლუციის დასუსტებას და პროლეტარიატის საქმეს.

ეს ფაქტები ნათეს ხდის გერმანიის მუშებისათვის, რომ მენშევიკები, როგორც სხვის და როგორც ერთი მენშევიკი არ უნდა იყოს იგარეჯე ოლიგარქია და პროლეტარიატის საქმეს.

უკანასკნელი რადიკალური ვადმოგვეცხს, რომ საქსონიაში შესდგა სოციალ-დემოკრატული მთავრობა. ლანდტაგში მათ მხარს უჭერს დემოკრატები. ამგვარად ცენტრალურმა მთავრობამ გამოაფხიზლა საქსონიის მთავრობიდან კომუნისტები და მთელი მთავრობა ვადავრდა ვადავრდა მენშევიკებს, თავის მონა-მორჩილებს. სოციალ-დემოკრატები თავისი პოლიტიკით დაარღვია კომუნისტებთან წინასწარი დადებული შეთანხმება, დაშალა მთლიანი ფრონტი და ნაწილი მუშათა კლასისა გადასცა ბურჟუაზიის განკარგულებაში. ასე ემსახურებიან მენშევიკები გერმანიის რევოლუციის დასუსტებას და პროლეტარიატის საქმეს.

გამოკლა თუ სიკვდილი?

გერმანიის რევოლუციის და რევოლუციონური პერსპექტივა.
გერმანიის თანამედროვე მოძრაობას შეისწავლით და დაფასებთ მხოლოდ პერსპექტივის და დინამიკის მეთოდების მიმარჯვებით. გერმანიის ეხლანდელ მოძრაობას ჩვენ არ ვფასებთ, როგორც დამთავრებულს, რომელიც პოლიტიკურ აქტს.

რევოლუციის დაიწყო, ან გაიმარჯვებს ან დამარცხდება—ამ გვარად კითხვის დასმა უბრალო მეტაფიზიკური მსჯელობაა.
გერმანია იმყოფება მეტად რთულ პირობებში და პროლეტარიატი უხდება ბრძოლა არა გზა-აბნეულ კერენშჩინასთან, არამედ პროლეტარიატის ჯერ კიდევ სუსტი დიქტატურული ენერგია უპირისპირდება არსებულს მძლავრს ბურჟუაზიულ დიქ-

ტატურას, რასაც ზურგს უმაგრებს მოლაპარაკების სოციალ-დემოკრატია.
გერმანიის რევოლუციის უმძიმესი ისტორიული პროცესია, რომელსაც თვეები ვერ ამოწურავს. ძალიან სიმპტომატურია, რომ ეხლანდელს ევროპაში (ავსტრო-უნგრეთი, გერმანია, ბულგარეთი) რევოლუციონერ ტემპერატურას ხშირად სკვლის ცივი მოსაზრებით შექმნილი სხვა და სხვა პოლიტიკური კომბინაცია. ჩვენ კი ვფიქრობთ, რევოლუციის იმდენად ძლიერია, რამდენადაც ის სტიქიურია ამგვარ დროს, ე. ი. რამდენადაც ვოლიუნტარისტული ტემპერატურა რევოლუციის ინსტიტუტებით იყვებება და რამდენადაც ეს ინსტიტუტები საკმაო საკვებ მასალად ხდება დიდი გამოსვლებისათვის.

სხვებზე პოლიტიკური კომბინაცია ჩვენ დაინახეთ ჰუნგრეთში 1919 წელს, სადაც საბჭოთა სისტემა იქნა გამოცხადებული, ამავე კომბინაციას ვამჩნევთ საქსონიის და ტურიანგიის ამბებში. მოგვხსენება, რომ ჰუნგრეთის საბჭოთა წყობილების აქტს (21 მარტის აქტი) წინ არავითარი გრანდიოზული ძალთა გადაჯგუფება და გამოსვლა არ უძლოდა. აქ ბელა კუნის მთავრობაში მშვენივრად მოკალათდნენ სოციალ-დემოკრატების მინისტრები, რომელთაც დავალებული ჰქონდათ (მემს, კუნფის) რუსეთის დახმარებით ჰუნგრეთი გადაერჩინათ დელუბისაგან.

ჰუნგრეთის საბჭოთა სისტემაში სოციალ-დემოკრატული სისტემის კომბინაცია ყველაზე სახიფათო მოვლენა იყო. ასევე სახიფათოა სოციალ-დემოკრატული ელემენტი გერმანიის მოძრაობაში. უკანასკნელი 5 წელი ჩვენ შეგვიძლიან ჩავთვალოთ გერმანიისათვის სოციალ-დემოკრატული პარტიის რღვევის წელიწადებად. კლინკენბერტი, როზა ლიუქსემბურგი, იოგისესი, ფრანც მერინგი, პაულ ლევი, გილფერდინგი და სხვები სოციალ-დემოკრატული პარტიის გვიანდელი არიან. ამ გვიანდელის მოღვაწეობას სავსებით შეუძლიან დაახასიათოს მთელი მასების მოძრაობა გერმანიის, ნაწილი ამ გვიანდელისა სავსებით ჩამოშორდა გერმანიის სოციალ-დემოკრატების და გადატრიალ მიეკვლინ კომუნისტურ პარტიას და ამ პარტიისათვის ბრძოლაში სასახელოდ დაიღვანენ (ლიბკნეხტი, ლიუქსემბურგი, იოგისესი, მერინგი, ლევი, გილფერდინგი შეუდგნენ ერთ გვარ მერიტის, რომლის საუკეთესო დამახასიათებელია პაულ ლევი და რუდოლფ გილფერდინგი. პირველმა ოთხი წლის განმავლობაში სოციალ-დემოკრატული პარტია მიატოვა, შემდეგ ვადავრდა დამოუკიდებლობა, განდა მეთაური კომპარტიისა, აქაც არივ-დარია საქმეები, რეისტაგის კომფრაქტია შუაზე გააპო და 13 დეკემბრით ისევ დამოუკიდებლობის მიემხრო. იგი აქაც ვერ გაჩერდა, გამბურგის კონგრესზე თავი შერცხვალდა ივრკამ და ესლა აქა-იქ ამოყოფს თავს, სადაც კომუნისტები ჩნდებიან.

ჩვენ შეგვიძლიან პაულ ლევიზე იმითომ, რომ იგი საოცრად ახსიათებს ჯერ კიდევ გერმანიის სოციალ-დემოკრატულ მასას. ეს ხეტიალი მეტად მეტად საშიშია ვადამკრულ ბრძოლების დროს, ასეთი ხეტიალი უამრავს ზარალს აყენებს მთელს რევოლუციის და იმ სწორედ ასეთი პირობების ამოწურვის შემდეგ შესაძლოა გადადგურული მომენტების დასახვა. თვით საქსონიის და ტურიანგიის ამბებში ჩვენ ამ ორჯობის ვხედავთ. აქაც ჰუნგრეთული კომბინაცია მთავრობაში და არ სჩანს ერთხელ და საბუდამოთ გარკვეული გეზი. ჩვენ ერთ წუთსაც ვერ ვიტყვი, რომ ცივილიზაციის მთავრობა ერთხელ აღებულ გზას დაადგება და იგი უბრალოდ ვეღარ არ მოიხრის შტრუემანის წინაშე.

რასაკვირველია, ჩვენი შენიშვნა იოტის ოდნავ არ ნიშნავს გერმანიის ეხლანდელი ამბების გაჭარბებულს. პირიქით, ამ ამბებს უდიდესი მნიშვნელობა აქვს და სავსებით ამტკიცებს გერმანიის რევოლუციის ბრწყინვალე მომავალს. მაგრამ გერმანიის რევოლუციის მომავალს ჩვენ არ ვჭვრავთ საქსონიის ამბებით. საქსონიის დამარცხებას არავითარი სახედისწერა მნიშვნელობა არ აქვს გერმანიის რევოლუციისათვის. ჩვენ მხოლოდ დიდ საგულსხმეიერო ეპიზოდთ, მომენტად, ერთ-ერთ ფრონტად მივგანინა იგი.

მოიმარჯვებთ აქ პერსპექტივის და დინამიკის თვალსაზრისი და თქვენ შეგიძლიან უფრო ღრმად, უფრო მეცნიერულად, უფრო სისწორით განსჯიოტოთ გერმანიის მომავალი. 1918 წელს გერმანიის კომუნისტური პარტია ჯგუფი იყო მხოლოდ. არავითარ მასობრივ გამოსვლაზე მას ლაპარაკი არ

შეძლო. დღეს გერმანიის კომპარტია უდიდესი მასობრივი პარტიაა ურთოდესოდ არც ერთი სერიოზული საკითხი არ გადაიჭრება, მის განკარგულებაშია დღეს 70 დღიური, კვირული და თვეური ჟურნალ-გაზეთი, არჩვენებში ლანდტაგებიანა ის დღეულობს სამ მილიონამდე ხმას და ჰყავს 400 ათასი შეიარაღებული პარტიის ჯარის კაცი. აი მთელი, ნამდვილი, შესანიშნავი, ვაკელებით უფრო საყურადღებო მოვლენა, ვიდრე საქსონიის ამბები. ასეთს პირობებში კომუნისტურ პარტიის მთავრობებში შეყვანა ჩვეულებრივი მოვლენა და საქსონია-ტურიანგია, როგორც მუშათა მასობრივ მოძრაობის ცენტრები მხოლოდ დაზავებული მერცხლებია და გერმანიის მომავლის დამახასიათებელი.

საქსონიისა და ტურიანგიაში სულ ირიცხება 7 მილიონამდე ხალხი. ეს ორი რესპუბლიკა შეიძლება ადვილად დამარცხდეს ჯერ კიდევ იმავე სოციალ-დემოკრატულ პარტიის და ფაშისტის მუხანათობის გამო, მაგრამ ამ დამარცხებას არავითარი ანალოგია არ აქვს ჰუნგრეთის „რევოლუციის“ ლიკვიდაციასთან.

ჰუნგრეთის საბჭოთა სისტემის ისტორია მშვიდობიანად დაიწყო და ასევე გათავდა თუ რუმინელების და ჩეხო-სლოვაკების ბრძოლას არ მივიღებთ მხედველობაში, გერმანიის კი საქსონია და ტურიანგია სამოქალაქო ბრძოლის პარტისა იმყოფებიან—არა შინა დიდი და მნიშვნელოვანი განსხვავება.

1918 წლის გერმანიის რევოლუციის იყო წმინდა პოლიტიკური რევოლუციის, 1923 წლიდან იწყება მთლიანი სოციალისტური რევოლუციის და მახასიათებელი სამოქალაქო ომებით, მრავალი ბარიკადებით და დიდი მსხვერპლით. ჩვენ ვფიქრობთ, გერმანიის რევოლუციის უფრო ხანგრძლივი იქნება, ვიდრე რუსეთისა, ამავე დროს უფრო სასტიკი და შეუპოვებელი. გერმანიის ბურჟუაზიამ კაპიტალისტური სიტუაციაზე გაიკვირებოთ ფართოდ განიკადა, ვიდრე რუსეთისა, მისი ფრევი უფრო ღრმად ვიდრე რუსეთის ბურჟუაზიის და ამიტომ მისი ეკონომიური, ტრადიციული, ფილოსოფიური და ფსიხოლოგიური ფაქტების ამოღებას დასჭირდება გაცილებით მეტი ძალა, ენერგია და დრო, ვიდრე ეს საჭირო იყო რუსეთში.

ჩვენ უკვე ვსთვით ჩვენს „საბჭო პოლიტიკაში“ და წინა წერილშიც, რომ ევროპას საერთოდ, კერძოდ კი გერმანიას სხვა გამოსავალი არ აქვს გარდა სოციალისტური რევოლუციისა. ამას მოითხოვს და გულსხმობს მთელი ევროპის ეკონომიკა. მაგრამ გერმანიის რევოლუციის უმძიმესად იმდენად ვამარჯვებებს, რამდენადაც ის მოახერხებს რუსეთთან შეკავშირებას.

გერმანიის წინააღმდეგ მარტო ფაშისტები კი არ არის, არის ამავე დროს ბურჟუაზიულ სახელმწიფოების კოალიცია. მთელი ქვეყნიერების ბურჟუაზია შიშის ძრწოლით უყურებს გერმანიის ამბებს.

ყველა რევოლუციონერი და ასეთივე პარტია უნდა ცდილობდეს რითაც შეიძლება დააჩქაროს გერმანიის და რუსეთის დაკავშირება. რევოლუციონერი კოალიცია უნდა დაუპირისპირდეს რევოლუციონერ კოალიციას. მათი ბრძოლა—აი პერსპექტივა და მომავალი საერთაშორისო ამბების. ამიტომ ჩვენ დღეს უკვე აღარ ვიმყოფებით ნაციონალურ რევოლუციების ფარგლებში, არამედ ვსდგავართ ფაქტიურად საერთაშორისო რევოლუციების წინ, თვით საერთაშორისო ბრძოლების წიაღში.

ასეთი მომენტი. ბრძოლის და სიკვდილის საკითხები დასმული, ან გამარჯვება ან მიწის კერძად გახდომა—აი თანამედროვე მომენტის პრობლემები.

აქ დღემდე—სისულელეა, მოკლილ ადამიანის გორისკომში შეიძლება ასეთი საქმეების მოთავსება. ცოცხალ პოლიტიკურ ძალებს ფრაქციული საკითხები კი არ აქვს გადასაჭრელი, რომ *omnem* ეძიონ, ჩხრიკონ და აღზარდონ, არამედ წვილიანები ისტორიის გადასცენ სათანადო აკადემიკოსის საჩხრეკად, ჩვენ კი ერთი რამ ვიცით: დღეს სოციალიზმის და კომუნისმის საკითხი სხვა არა თეორიულად, არამედ პრაქტიკულად. თეორიისათვის ვინც პრაქტიკას აღუწებს—ის სოციალიზმის შესაფლავა და ჩვენ არ შეგვიძლიან ჩვენს აზნანავებს საკუთარს ხელებით გაუთხაროთ სახელად და უთხრათ: აა, აზნანავო, შენი ადგილი, ჩაწყვი და სამარადისოთ დასაყრე სხული შენი შენი სულთან ერთად!

რას ვუბნებით ჩვენ?
თედო დლონტი.

